67 JAARGANG No. 7911 DINSDAG 11 JULI 1950 VIER PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs: Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versney.

Nog steeds geen keer in de Koreaanse strijd

Amerika wordt ongeduldig

Tokio. — Uit Amerikaanse bron wordt vernomen, dat in de Amerikaanse sector van het front een „ernstige en zeer wisselende strijd gaande is." De tegenstanders ondervonden steeds meer moeilijkheden bij de ravitaillering. In de Oostelijke sector zijn de Zuidelijken over het algemeen 11 km. gevorderd.

In het legerbericht van MacArthur van Dinsdag is bekendgemaakt, dat de Amerikaanse luchtmacht Maandag 65 tanks buiten gevecht heeft gesteld en 190 vrachtwagens heeft vernield. De Noordelijken zijn uit de lucht beschoten, „waardoor zij waarschijnlijk zware verliezen hebben geleden".

De Amerikaanse luchtmacht leed geen verliezen. Een Zuid-Koreaanse divisie in het gebied van Tsjingtsjong, 40 km ten Zuid-Oosten van Pjongtaek, moest 8 km. terugtrekken. Tsjoengjoe wisselde verscheidene malen van bezitter, doch kwam uiteindelijk in Noord-Koreaanse handen. De toestand aan de Oostkust is niet noemenswaard veranderd. De Noordelijken voerden Dinsdag over de hoofdweg naar Taedjon, de tijdelijke Zuid-Koreaanse hoofdstad, een krachtige aanval uit. De Amerikanen, die ver in de minderheid waren, moesten terugtrekken. Een Amerikaanse eenheid leed bij de terugtocht verliezen.

AMERIKAANS OORLOGSCHIP GEZONKEN?

Londen. — Volgens het officiële Russische persbureau Tass heeft de Noord-Koreaanse radio verklaard, dat een Amerikaanse oorlogsbodem tot zinken is gebracht en wel Zondag aan de Oostkust.

GEVRAAGD: 20.000 RECRUTEN

Washington. — Het Amerikaanse ministerie van defensie heeft Maandag meegedeeld, dat er „zo spoedig mogelijk" 20.000 recruten nodig zijn voor het leger. Er staat geen andere weg open, aldus het ministerie. Kort voor deze mededeling had generaal-majoor Hershey verklaard, dat het recruteringsbureau 60 dagen na de aanvang van de conscriptie de manschappen zou kunnen afleveren. Indien nodig zouden binnen 90 dagen 300 man kunnen worden afgeleverd.

New York. — In vele steden van de Verenigde Staten meldt zich een groot aantal vrijwilligers aan voor de militaire dienst. De autoriteiten van leger en luchtmacht te New York verklaren, dat de aanmeldingen sinds de tweede wereldoorlog alle voorafgaande cijfers overtreffen.

AMERIKA WORDT ONGEDULDIG

Washington. — Naar men verwacht, zo seint Reuters correspondent, zal binnenkort de officiële Amerikaanse „terugtocht-linie" bekend worden gemaakt. De openbare mening is teleurgesteld door de aanhoudende berichten over de Amerikaanse terugtrekkende beweging en nederlagen. Men wacht met grote belangstelling op een dergelijke bekendmaking. De verklaringen, dat het grondgebied wordt opgegeven ter wille van tijdwinst en dat zware verliezen aan de oprukkende vijand worden toegebracht, gelijken volgens de openbare mening te veel op de berichten uit Noorwegen en West-Europa uit de tweede wereldoorlog.

STAFCHEFS NAAR TOKIO

Washington. — De stafchefs van het Amerikaanse leger en de luchtmacht, de generaals Lawton Collins en Hoyt Vandenberg, zijn Maandag uit Washington naar Tokio vertrokken, waar zij besprekingen zullen voeren met generaal MacArthur en „uit de eerste hand" zullen vernemen, hoe MacArthur het best door het ministerie van defensie kan worden gesteund bij de operaties in Korea. De generaals zullen slechts korte tijd in Tokio blijven. Het is niet bekend, of zij een bezoek aan Korea zullen brengen.

Honderdduizend manifestanten ageren tegen de Koning op Grote Markt te Brussel

Brussel. — Duizenden Belgen namen Zaterdagmiddag deel aan een demonstratie ter ere van prins-regent Karel, welke demonstratie duidelijk werd gekenmerkt door anti-Leopoldistische en anti-clericale gevoelens. De menigte, die op 100.000 mensen werd geschat en onder leiding stond van Spaak en andere socialistische leiders, trok in optocht naar de Grote Markt en voerde portretten mee van de prins-regent, wijlen Koning Albert en wijlen Koningin Astrid. Spaak was vergezeld van Roger Motz, de leider der liberale partij, en andere liberale leiders, terwijl de communisten in een afzonderlijke groep ook deelnamen. Een groot aantal leden van de Belgische organisatie van oud-verzetsstrijders deed ook mee.

Op de Grote Markt werd door verschillende sprekers het woord gevoerd, onder wie Spaak, Louis Major, voorzitter van de Algemene Belgische Vakbond, en de liberale oud-minister prof. Buisseret. Buisseret prees de „waardige houding" van de prins-regent en zijn diensten gedurende de bezetting. Zinspelend op de arrestatie van Walter Baels zei de Buisseret: „In ieder geval is de prins-regent geen deserteur geweest", hetgeen door gejuich van de menigte werd gevolgd.

Spaak zeide, dat de betoging bedoeld was als waarschuwing voor de Katholieke Partij. „Wij zullen nooit de oplossing aanvaarden, die de Katholieke Partij ons tracht op te dringen", waarbij gezegd wordt, dat 10.000 Belgen hun dank uitspreken voor het feit, dat de Prins-Regent gedurende de bezetting zich van elk contact met de vijand onthouden heeft en de gevaren van de verzetsbeweging had gekozen boven vrijwillige gevangenschap. Het telegram besluit met de woorden: „Dit is geen vaarwel. Wees bereid meer van Uw diensten aan België te geven." De prins-regent was bij de betoging niet aanwezig.

Recht tot het hart

Om de mens te kennen is het voldoende zichzelf te bestuderen; om de mensen te kennen moet men met hen omgaan.

BOEIEN VAN EUROPESE HANDEL WORDEN GESLAAKT

Londen. De Organisatie voor de Europese Economische Samenwerking heeft Zondag te Londen bekendgemaakt, dat de Raad van de O.E.E.S. een besluit heeft goedgekeurd, houdende, dat ten minste 60% van de inter-Europese particuliere handel binnen 15 dagen na de ondertekening van de Europese betalingsovereenkomst moet zijn vrijgemaakt.

Deskundigen stellen thans de definitieve overeenkomst op, die binnen enkele weken getekend kan worden.

NIEUWE OVERWINNING VOOR PARTIJ VAN ADENAUER

Kiel. — Zondag zijn in Sleeswijk-Holstein de parlementsverkiezingen gehouden. Uit de uitslag blijkt, dat de huidige sociaal-democratische regering een nederlaag heeft geleden en dat het blok van gematigde rechtse partijen, bestaande uit de Christelijk-democratische Partij van Adenauer en zijn twee coalitiepartijen, de Vrije Democraten (liberalen) en de gematigd Nationalistische Duitse partij, de overwinning heeft behaald. Het blok van gematigde rechtse partijen verkreeg 31 van de 69 zetels.

WIL TOCH MEEDOEN

Londen. — De Sovjet-ambassadeur te Londen, Zaroebin, heeft op het laatste ogenblik te kennen gegeven, dat hij de bijeenkomst van de plaatsvervangers der ministers van buitenlandse zaken der Grote Vier over het ontwerp-vredesverdrag met Oostenrijk, die heden te Londen wordt gehouden, zal bijwonen.

SPOEDIG VREDE MET JAPAN

New York. — James Reston, de diplomatieke medewerker van de „New York Times", meldt, dat de Verenigde Staten voornemens zijn, zo spoedig mogelijk besprekingen te openen over het sluiten van een vredesverdrag met Japan, waarbij dit land zal worden verzocht de Verenigde Staten militaire rechten op lange termijn te verlenen.

Staten delegatie aanvaardt Regeringsvoorstel

12 - 8 - 1 - 1 voldongen feit

's-Gravenhage. — In het eindverslag van de commissie uit de Tweede Kamer ter voorbereiding van de Interimregeling Nederlandse Antillen wordt gezegd, dat de commissie in twee vergaderingen in de brede van gedachten heeft gewisseld met de delegatie uit de Staten der Nederlandse Antillen. De beraadslagingen brachten uiteindelijk overeenstemming over de verschilpunten tussen het wetsontwerp en de adviezen van de Staten, in deze zin, dat de delegatie zich eenstemmig verenigde op de gedachte af te zien van handhaving van de aanvankelijke bezwaren tegen het regeringsvoorstel.

De resultaten der beraadslagingen waren goeddeels een gevolg van de mening, dat de Interimregeling autonomie aan de Antillen zal brengen, terwijl niet-aanvaarding van de regeling thans tot een zeer ongewenst langdurig uitstel zou leiden. In het bijzonder met betrekking tot de zetelverdeling kwam men algemeen tot de conclusie, dat de totstandkoming van een goede Eilandenregeling de moeilijke zijden dier verdeling vermag weg te nemen.

Over de grondslagen van de Eilandenregeling, vervat in de artikelen 126 e.v. van het wetsontwerp, bestond geen verschil van mening, noch naar strekking noch naar formulering. Evenzeer was men algemeen van oordeel, dat de uitwerking van die artikelen er toe zal moeten leiden, dat de zelfstandigheid der eilandgebieden een realiteit worde en daartoe de grootst mogelijke waarborgen behoeft. Inzonderheid klemt dit ook naar het eenstemmig oordeel der commissie voor Aruba, dat een gecoördineerde positie wenst in het Staatsverband der Nederlandse Antillen.

Tot bedoelde conclusie droeg tevens bij het voorschrift van artikel 180 van het ontwerp, dat reeds een sterke waarborg tegen de mogelijkheid van eenzijdige overheersing inhoudt, zijnde immers voor wijziging van de Eilandenregeling een gekwalificeerde meerderheid van twee derden van het wettelijk aantal leden der Staten voorgeschreven.

Van de zijde van de voorzitter der Staten was nog nadere overweging verzocht van de vraag, of het geen aanbeveling zou verdienen aan elk der eilanden Boven de Wind een zetel toe te wijzen. De commissie meent, dat ook op dit punt beter het regeringsvoorstel kan worden gevolgd.

Voorts is over de ontwerpen van benoeming en ontslag van de procureur-generaal en van deelneming van gedelegeerden aan de openbare beraadslagingen in de Staten-Generaal nader van gedachten gewisseld. Dit heeft geleid tot het resultaat, dat men van de zijde der Staten-delegatie zich ook met het door de regering voorgestelde, althans voor wat betreft de periode der Interimregeling, kon verenigen.

De commissie spreekt tenslotte haar vertrouwen uit, dat het voortgezette overleg over de Eilanden-regeling zal leiden tot een oplossing in de geest, waarover blijkens de artikelen 126 e.v. der Interimregeling en blijkens de door de commissie met de delegatie gevoerde besprekingen volledige overeenstemming bestaat.

WRAK VAN ZENDELINGEN VLIEGTUIG ONTDEKT

Washington. — Er is bericht ontvangen, dat het wrak van het Amerikaanse vliegtuig, dat met 15 leden van een kerkelijke groep aan boord reeds sinds een maand vermist wordt, gezien is ten Noordoosten van Barancas in Colombia. Ambtenaren van het State Department zeiden vandaag, dat het bericht afkomstig was van de Amerikaanse ambassade in Bogotá, die te kennen gaf, dat een onderzoek op die plaats zou worden ingesteld.

Het vliegtuig, een Dakota, dat leden van de „New Tribes Mission" naar Maracaibo bracht, verliet Miami op 9 Juni. Gedurende de laatste drie weken hebben Amerikaanse, Colombiaanse en Venezolaanse vliegtuigen uit de lucht gezocht.

Pastorie van Pietermaai 75 jaar

Uit de kroniek van de Hoog Eerw. P. Vicaris

11 Juli 1875. De Eerwaarde Paters Alphonsus Maria Joosten en Ludovicus Jansen, op ons eiland aangekomen, hebben aan onze Paters Missionarissen een grote vreugde bereid. Want de Z.E. Pater Alph. M. Joosten, aan wiens zorg de oprichting van een convent was toevertrouwd, waarnaar onze Paters, over verschillende parochies verspreid, reeds zo lange tijd hadden uitgezien, heeft met bekwame spoed, met de voorschriften van zijn Overste voor ogen, aan de verlangens van de Missionarissen voldaan.

Vandaag bestaat de Pastorie van Pietermaai 75 jaar. Hij viert het zonder bewoners, want 75 jaar salpeter hadden dergelijke verwoestingen aangericht, dat het huis grondige reparaties moest ondergaan, om weer bewoonbaar te worden.

Hierbij enige historische huis.

Derhalve is op 11 Juli 1875, om elf uur 's morgens, in de tegenwoordigheid van de Z.E. Paters A. M. Joosten, Reginaldus Schrauwen, Reginaldus van de Venne, Lud. M. Jansen ons convent in het leven geroepen, onder bescherming van de Koningin van de Allerheiligste Rozenkrans. Ter zelfder tijd werd voorgelezen ten aanhore van de communiteit de brief van de HoogEerw. Pater Hyacinthus Thielen, Prior Provincialis van de Nederlandse Provincie (van de Dominicanerorde), gedateerd 8 Juni, waarin tot Vicaris voor geheel onze Missie op Curaçao werd aangesteld de Hoogeerwaarde Pater Lector Frater Alphonsus Maria Joosten, die tevens benoemd werd tot hoofd van de communiteit.

De plaats, die door Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. Petrus van Ewijk, de Vicarius Apostolicus van Curaçao en Bisschop van Camáco in partibus infidelium, aan de Paters was aangewezen om er een convent op te richten, betrof de kerk met bijbehorende pastorie te Pietermaai, in 1870 gebouwd en sedert 1873 door een onzer Paters bediend. Daarna is er een andere kerk gebouwd en een nieuw convent opgetrokken ter zelfder plaatse.

Geschiedenis.

Tot zover de oude kroniek. De vorige pastorie van Pietermaai heeft gestaan op de plaats van de tegenwoordige, maar was veel kleiner. Zij heeft gediend van 1863 tot 1884, toen zij plaats moest maken voor de grote pastorie, die dit jaar grondig gerestaureerd wordt. De bouw van deze pastorie heeft indertijd zeer lang geduurd. Waarschijnlijk is de bouw ervan al begonnen in 1883, op de plaats waar vroeger de noodkerk was, dat is tussen de niet-betalende jongensschool (St. Jozefschool) en de oude pastorie. Daar kon zowat de helft van de tegenwoordige pastorie staan. Toen deze eerste helft klaar was, werd pas officieel de eerste steen gelegd, op 14 April 1885. Daarna heeft de bouw nog zoveel moeilijkheden ondervonden, dat de pastorie pas helemaal gereed kwam omstreeks 1894. De eerste helft was dus toen al tien jaar oud en men vond het blijkbaar enigszins lachwekkend, om de pastorie nu ook nog officieel in te wijden. We vinden daarvan dan ook niets opgetekend. Natuurlijk zal de gewone liturgische inzegening wel hebben plaats gehad, maar dan zonder enige merkbare festiviteit.

De kerk, die in 1870 gebouwd is, was de noodkerk; de tegenwoordige kerk van Pietermaai is gebouwd van 1876 tot 1882. Ongeveer een jaar daarna is de noodkerk, die toen overbodig was geworden, afgebroken.

De eerste pastoor van Pietermaai was de Z.E. Heer Blommerde, wereldheer, van 1870—1873; in dat jaar werd Pater Henricus van den Heyligenberg, van de Orde van de Predikheren (O.P.), zijn opvolger. Sindsdien waren alle pastoors van Pietermaai Dominicanen (Predikheren).

M. D. Latour O.P.

het nieuws van vandaag

Moties zijn de mode. Moties van wantrouwen, wel te verstaan. Suriname staat op stelten over een motie tegen een lid van de Regeringsraad. Wij schreven daar gisteren over. En, Curaçao lacht in zijn vuistje over een motie tegen zijn Vertegenwoordiger in Holland.

Gelukkig, alles bijeen genomen, dat we op Curaçao wonen. Niet vanwege het motie-gevaar: daar staan we hier natuurlijk ook aan bloot. Maar omdat Curaçao om moties in zijn vuistje lacht. Dat is toch altijd nog aangenamer dan op stelten staan.

Dit keer was de heer Gorsira dan het slachtoffer. Hij zou in zijn hoedanigheid van Vertegenwoordiger van de Nederlandse Antillen zich hebben uitgelaten, dat de in uitzicht gestelde Rijksconferentie niet bijeen geroepen moet worden, voordat in de Nederlandse Antillen nieuwe verkiezingen zijn gehouden, omdat de huidige staten niet representatief zouden zijn. Waar en wanneer hij zich in zijn hoedanigheid .... enz. zodanig heeft uitgelaten, wordt niet vermeld, is naar ons beste weten ook niet te vermelden, omdat het nimmer gebeurd is.

Hij zou zich in zijn hoedanigheid .... enz. meermalen in het openbaar op misleidende wijze hebben uitgelaten en deze uitlatingen wijzen op partijdigheid. Bij de besprekingen betreffende de Staatsregeling zou hij getracht hebben de partijen tegen elkaar uit te spelen. Hij zou niet op de hoogte zijn van de werkelijke verlangens van de verschillende eilanden van de Nederlandse Antillen en desniettemin vermenen de Nederlandse Regering te mogen inlichten.

En om al deze slagen in de lucht zou hij niet geschikt zijn op te treden als Vertegenwoordiger, weshalve de Staten geen vertrouwen in hem hebben.

Geen woord werd gewijd aan de staving van al deze groteske beschuldigingen. Waarom ook eigenlijk? De helft plus één was er en bewijzen zijn niet nodig om die mechaniek in beweging te zetten.

Nu was het een ogenblik de helft min één, want voor de heer Gomez wordt zelfs de coalitie soms te gek. Maar de heren Amelink en Tromp vulden ruimschoots het gat en met 12 nagels werd de doodkist van de heer Gorsira toegespijkerd.

de motie-Gorsira

Zoals wij reeds zeiden: gelukkig staat Curaçao er niet over op stelten. Het lacht in zijn vuistje, want de heer Gorsira zat er niet in. Die zat in den Haag en las aan een A.P.N.-man zijn instructie (P.B. 1949 No. 134) voor, waarvan art. 1 luidt:

„De Vertegenwoordiger in Nederland verricht naar zijn beste vermogen de werkzaamheden, welke *de Gouverneur* hem ter behartiging der belangen van de Nederlandse Antillen opdraagt".

Hij is dus ondergeschikt aan de Gouverneur en, zoals de heer Debrot reeds bij het debat terecht opmerkte, een motie van wantrouwen tegen de Vertegenwoordiger is een motie van wantrouwen tegen de Gouverneur. Bovendien hebben deze zelfde Staten over de Algemene Vertegenwoordiger, die onder de Interim-regeling zelfs bevoegd zal zijn aan het Ministerieel overleg deel te nemen, gezegd, dat zij „de figuur van de Vertegenwoordiger niet kunnen zien als een politieke, doch wel als die van een administratief ambtenaar". En tegen een ambtenaar een motie van wantrouwen en impliciet tegen de Gouverneur.

Maar wat doet het er ook eigenlijk allemaal toe? Dingen, die op zich zo ernstig zijn als een motie van wantrouwen tegen de Gouverneur. Wat doet het er op Curaçao ook eigenlijk allemaal toe? Er is immers niemand die ze ernstig neemt. Er is immers niets, dat volgt uit al dit kabaal? Alleen: iedereen lacht in zijn vuistje. Om deze kinderen, die soldaatje spelen met een muts van krantenpapier en een houten geweer. En maar net doen of het echt is.

Het zwaarste geschut wordt in stelling gebracht: een motie van wantrouwen. Het schot gaat af met een donderklap .... en er is nauwelijks iemand, die opkijkt van zijn werk. En degenen, die het doen, zeggen: is het nu al twaalf uur?

Curaçao lacht in zijn vuistje. Moties zijn de mode. Wie is het volgende slachtoffer?

CURACAO

BENOEMING.

Met de „Willemstad" is uit Nederland teruggekeerd de Zeer eerw. Pastoor Th. Bartel O.P., die een korte tijd in Nederland vertoefde als afgevaardigde van Aruba voor het Provinciaal Capittel van de Paters Dominicanen.

Z.H. Exc. Mgr. A. v.d. Veen-Zeppenfeldt benoemde pater Bartel tot pastoor van de parochie van O.L. Vrouw van den Berg Carmel te Groot Kwartier.

SCHEEPVAART-BERICHTEN

Koningin Emma van Paramaribo naar Aruba. **Orinoco** van Christobal naar Martinique **Shirley Lykes** van Caripito naar Maracaibo, **Avaranches** van Baranquilla, **Giorgio II** naar zee. **La Una** van Georgetown. **Timaru Star** van Christobal. **Willemstad** (KNSM) naar Aruba.

DE JPF-EXCURSIE NAAR SURINAME.

In de KLM-plannen is een wending ten gunste gekomen. Het staat reeds vast dat van Aruba uit twee DC-4's vertrekken: wij zitten even te springen over de vraag of het ook bij ons een DC-4 zal worden, daar we reeds over het aantal van een DC-3 zijn. Suriname loopt gelijk-op met ons, dus even duimen, dan kunnen allen mee. Maar wij spraken over een wending ten gunste en deze betreft de prijs. De regeling is thans als volgt:

Van Aruba Cur. naar Suriname vice-versa voor volwassenen en kinderen boven zes jaar *f* 200.— (twee honderd gulden) per kop. Kinderen van 2 — 6 jaar *f* 100.— en beneden 2 jaar gratis. De overbagage voor de excursie gangers is *f* 1.— per KG, terwijl zulks gewoonlijk *f* 2.20 bedraagt.

Op 31 Juli sluiten wij definitief en dragen lijst en geld over aan de KLM. Aangezien de vraag omtrent welk soort vliegtuig door de KLM bekeken wordt, hebben wij besloten de aanvragers op een voorkeurslijst te plaatsen *naar datum van betaling*. Het komt er dus wel op aan, zo spoedig mogelijk te storten.

Wie *na* 1 Augustus dus over de excursie spreken wil, behoeft de club NIET meer op te bellen, want dan is alles definitief van ons weg.

Het Bestuur.

FRATER CANUTUS ONTVING VELE GELUKWENSEN

Hoewel frater Canutus met de hem eigen bescheidenheid aan zijn 40 jarig pioniersarbeid op onderwijs en ander gebied geen feestelijk tintje heeft willen geven, konden velen Zondag niet nalaten frater Canutus met dit gedenkwaardig feit geluk te wensen. Want hoevelen zijn onder zijn alles bezielende leiding niet opgegroeid tot vooraanstaande burgers in de maatschappij? „Ik weet het niet" antwoordde frater Canutus ons, maar wij wisten dat dit aantal tot ver boven de 10.000 ligt.

Talrijke bloemen en gelukwensen, schriftelijk en persoonlijk, bewezen overigens wel de grote achting die frater Canutus zich in onze samenleving heeft verworven.

Ook zijn oud-leerlingen, die eens de lastige regels en theorieën van gramatica en rekenkunde bij hem in de 6de en andere klassen hebben gevolgd lieten zich die Zondag even zien. Het was een hartelijk weerzien waarbij in het welbestede verleden werd teruggeblikt.

IN HET KORT.

* De maximum temperatuur was 31,2° C (88,2° F), de minimum warmte was 25° C (77° F). * Op de Ruyterkade werd een ruit vernield, men weet niet wie dat gedaan heeft en de recherche zoekt een en ander uit. * V. had op zijn kantoor zijn *f* 30.— horloge opgehangen en later niet meer teruggevonden. * G. was verstrooid en liet per abuis zijn zilveren sleutelring met sleutels in het sleutelgat van zijn postbox zitten. Ring en sleutels waren verdwenen. *Een man lag in het park te slapen op een bank, zijn schoenen had hij uitgetrokken, het geeft zo'n heerlijk gevoel weet U. Een andere man, H. geheten, pikte de schoenen, verborg ze in de boom, doch de politie zag het. Ook had hij nog een witte broek bij zich, die hij vermoedelijk heef ontvreemd bij DOW. *Twee jongens hadden een auto „geleend" en hadden 300 km. gereden. De wagen was natuurlijk beschadigd, daar de een de ander de schuld gaf en zij niet alles wilden bekennen, zijn ze maar opgeborgen. * Een vrouw deed aangifte terzake mishandeling, S. had haar met een fles op het hoofd geslagen, S. deed weer aangifte dat een jongen R. haar met de vuist in haar gezicht heeft bewerkt. *Gisteren waren er 2 lichte aanrijdingen en twee personen kregen een bon. * Gistermiddag om half een reed een personenauto bij het Zuikertuintje op een andere stilstaande personenauto aan. De materiële schade was aanzienlijk, sterke drank was de oorzaak. * En tot slot hebben we een wederspannige vrouw, die een politieman beledigde en hem zelfs een klap gaf, een andere politieman kwam er zelfs aan te pas om te helpen en zo werd de vrouw maar ingesloten. En dat kwam allemaal, maar, omdat een man naar het hoofdbureau werd overgebracht en die vrouw herrie maakte voor de ingang en daarbij onkuiste taal bezigde. Toen haar werd aangezegd zich rustig te gedragen ging ze in het offensief over.

INGEZONDEN

(buiten verantwoordelijkheid v.d. Redactie)

ROOD, ROSE OF ....?

Nu dat er weer berichtgevingen komen van een front, is het voor de doorsnee lezer soms moeilijk uit te maken of de berichten van communistische en aanverwante zijde afkomstig zijn, dan wel van de democratische of „goede" zijde.

Als men de kranten openslaat dan zit men als een kind in de bioscoop bij een Wild West film: zijn dit nu de goede of de slechte?

Met het oog hierop geef ik U in overweging om boven zulke berichten tussen haakjes, cursief aan te geven resp. „van communistische zijde" of van „rode en rose zijde", daar sommige van de Sovjet satelliet staten nog de meest verwarrende berichten geven. Vooral zal dit als contra-propaganda dienen van berichten over de radio. Radio Moskou komt nl. helhard door in het Engels, Spaans, Portugees en Russisch en zit tussen heel wat andere stations door, zodat het dikwijls voor de doorsnee luisteraar niet goed mogelijk is uit te maken of het nieuws van Russische zijde of van de geallieerden komt. Dit zal dan in de krant tot uitdrukking komen.

Ik meen dat U hiermede Uw lezers een dienst bewijst en ook de geest in goede balans zult houden.

J.

Naschrift:

Het door inzender gevraagde om de berichten te voorzien van kleurschakeringen, zoals „rood, rose etc." lijkt ons in onze berichtgeving ten aanzien van de politionele actie in Korea niet nodig. Immers, de berichten die wij via het Algemeen Nederlands Persbureau ontvangen, geven in hun tekst duidelijk aan, uit welke hoek de berichtenwind waait, zodat de objectiviteit ten aanzien van deze berichten voor zich duidelijk spreekt. Wanneer de tekst vermeldt, dat het hoofdkwartier van generaal MacArthur dit of dat meldt, een ander bericht weer spreekt van bijv., bepaalde troepenconcentraties die gemeld worden via het persagentschap Tass of „volgens Noord Koreaanse zegslieden en of bronnen", dan zal de aandachtige kranten lezer hieruit wel zijn weetje weten te construeren.

SPORT

OM DE TENNIS TITEL.

De uitslagen van de gisteren gespeelde tenniswedstrijden om het kampioenschap van Curaçao luidden:

Brandwijk — Cuales 6—2, 6—1, 6—1, Gerharts — Dare 6—0, 6—3, 6—2, Janga — Nord 5—7, 1—6, 1—6, Pimentel — Morrison 6—3, 6—3, waarna Morrison opgaf. Voor de dames wist mej. Scheffer met 6—3, 2—6, en 6—2 te winnen van mevr. Brandwijk Nodelijk.

ARUBA

MUZIEK KLINKT IN DE NACHT

Door een dokter werd verzocht een danspartij in de omgeving van het San Pedro Hospitaal te stoppen in verband met ernstige zieken aldaar. Bij aankomst van de politie bleek dat de danspartij werd gehouden in een perceel in de Verlengde Nassaustraat. De houder van de danspartij was wel genegen de muziek zachter te laten spelen, doch niet te stoppen, aangezien er bruiloft werd gehouden. Enige ogenblikken later speelde de muziek echter weer even hard als tevoren. Hiërna werd een schriftelijke verklaring van de dokter verkregen, doch verdere maatregelen bleken niet nodig, daar de feestpartij inmiddels was afgelopen.

HIJ WAS GEBONDEN

Een zekere P. werd aan handen en voeten gebonden midden op de rijweg van de Hospitaalstraat aangetroffen. Genoemde P., die de oorzaak bleek te zijn van eerder in de nacht plaats gehad hebbende ongeregeldheden, verkeerde in staat van dronkenschap en is ter voorkoming van verdere ongeregeldheden in bewaring gesteld.

RARE CAPRIOLEN

M.E.W. werd op de Hoofdverkeersweg ter hoogte van het Vliegveld aangetroffen, terwijl hij bezig was zijn auto aan de rechter kant van de weg te krijgen, hetgeen hem niet gelukte, daar de spoorstang van de auto verbogen bleek te zijn. Bij nader onderzoek bleek dat M.E.W. vanwege zijn te grote snelheid, de controle over het stuur te zijn kwijtgeraakt. Na diverse capriolen was de auto eerst een halve slag rondgedraaid en had achterstevoren zijn weg gevolgd, was vervolgens geheel rondgedraaid, daarna tegen de aan de kant van de weg liggende waterleidingbuizen gebotst en uiteindelijk midden op de rijweg tot stilstand gekomen.

ACTIE!

D. zat aan de kleine stijger rustig te vissen. G. vond het te rustig en wilde stoeien, waarna hij D. in het water trachtte te duwen. D. hiervan niet gediend ging G. achterna. Deze greep een roeispaan om D. af te weren. D. greep G. de roeispaan af en gaf D. daarmee een „tik" op zijn hoofd. G. ligt thans met een hersenschudding in het hospitaal.

Wereldnieuws

NOORD KOREAANS COMMUNIQUE

In een Maandagavond door het Noord-Koreaanse leger uitgegeven communiqué wordt verklaard, dat bij de inneming van Tsjonan meer dan 300 Amerikanen werden gedood of gewond en 12 Amerikaanse vliegtuigen neergeschoten. „De Amerikaanse troepen", aldus het communiqué, „sloegen op de vlucht met achterlating van een belangrijke hoeveelheid oorlogsmateriaal." Tevens werd verklaard, dat de Noordelijken op 8 Juli Tsjintsjon hebben ingenomen, waarbij 600 man van de Zuid-Koreaanse troepen gevangen werden genomen en zes tanks werden buit gemaakt.

AMERIKA ORGANISEERT OOK EEN JAARBEURS

Ook Amerika zal binnenkort zijn eerste Jaarbeurs te Chicago houden en het zal menigeen verwonderen, dat de Verenigde Staten eerst nu een internationale jaarbeurs instellen nadat een dergelijk instituut in Europa al zolang traditioneel is.

De Verenigde Staten blijken echter ernst te maken met hun poging om de wereldhandel omhoog te stuwen en zo zal er dus zeer veel te zien zijn uit alle delen van de wereld, terwijl de V.S. zelf met een enorme inzending vertegenwoordigd zullen zijn.

Gedurende de Jaarbeurs zal tot meerdere luister een groot rugby tournooi worden gehouden en het beroemde Chicagoland Music Festival.

Op het tentoonstellingsterrein is een telegraafkantoor ingericht door de Radio Corporation of America, één der grootste telecommunicatiemaatschappijen ter wereld.

Ongetwijfeld zal er heel wat op te steken zijn op deze eerste Amerikaanse Jaarbeurs in Chicago.

ATOOMKRACHT EN VREDE.

Kopenhagen. — Niels Bohr, de beroemde Deense atoomgeleerde, die reeds jarenlang elk interview van de hand wijst, heeft de tekst van een open brief aan de Verenigde Naties gepubliceerd, waarin hij opwekt tot internationale samenwerking bij het gebruik van atoomenergie.

Nobelprijs-winnaar prof. Bohr, die tijdens de oorlog uit het door Duitsland bezette Denemarken wist te ontkomen en met Britse en Amerikaanse atoomgeleerden aan de atoombom werkte, die op Hirosjima werd geworpen, verklaarde met nadruk, dat een verenigde poging om „de onheilspellende dreiging van de atoomwapens voor de beschaving af te wenden, zeer unieke kansen kan bieden voor het overbruggen van de internationale geschillen. Alleen wederzijdse volledige openhartigheid kan met goed succes het vertrouwen bevorderen en de gemeenschappelijke veiligheid waarborgen."

ONTWRICHT FAMILIELEVEN

Hamburg. — Een man en een vrouw alhier zullen een nieuw middel moeten verzinnen om in hun onderhoud te voorzien, nu het tienjarige dochtertje van de vrouw naar een jeugdinstelling is gezonden wegens het plegen van meer dan 150 diefstallen. De politie betrapte het meisje op heterdaad op de fruitmarkt van Hamburg het vorige weekeinde. De politie beweert, dat zij meer dan 150 zakken gerold heeft, hetgeen ongeveer 5.000 D.M. (ongeveer 420 pond sterling) heeft opgebracht. Volgens de politie nam de moeder het meisje het vorige jaar herhaaldelijk mee naar de fruitmarkt of het spoorwegstation om zakken te rollen, nadat zij ongeveer 70 Mark had thuis gebracht na haar eerste diefstad. Het meisje beweerde, dat zij oorspronkelijk door een ouder vriedinnetje er toe was aangezet. De politie zegt, dat de vader van het meisje wegens brandstichting in de gevangenis zit en dat haar moeder met een andere man leeft. Noch de moeder, noch die andere man hadden gewerkt sinds het meisje met zakkenrollen was begonnen.

FLUISTERCAMPAGNE

Onder leiding van mevrouw Margaret Chase Smith, lid van de Amerikaanse senaat, is een soort fluistercampagne gaande om een vrouw te benoemen tot candidaat voor het vice-presidentschap van de Verenigde Staten. Senator Smith is van mening, dat de partij, die zulk een sensationele stap zou doen, de verkiezingen in 1952 wint. Men herinnert zich, dat mevrouw Roosevelt in 1948 een invitatie om met Truman op dezelfde wijze in zee te gaan van de hand wees. Het schijnt, dat de republikeinse partij, waarvan senator Smith lid is, meer oor heef voor een vrouwelijk vice-president dan de democraten. Hoewel de republikeinen na 20 jaar van nederlagen op zoek zijn naar een tovermiddel om weer in het Witte Huis te komen, zal het vinnige gebakkelei om de hoogste posten in Washington voorlopig nog aan de heren der schepping worden overgelaten.

Een journalist merkte op, dat het moeilijk zou zijn voor de president en de eventuele vice-presidente om iets in het geheim te bespreken. Er zou dan niets anders opzitten dan een staatschaperonne te benoemen.

VERGANE GLORIE

Onder het motto, „het kan verkeren" wijst het Amerikaanse tijdschrift Christian Digest er op, dat Voltaire eens verklaarde, dat de Bijbel binnen honderd jaar alleen nog maar in musea zou zijn te vinden. Voltaire stierf in 1778 en honderd jaar later was zijn eigen huis in Zwitserland het bezit geworden van het Bijbel Genootschap in Genève. Een groep boeken van Voltaire, bestaande uit 92 bandjes en banden, werd onlangs op een veiling voor 7½ gulden verkocht.

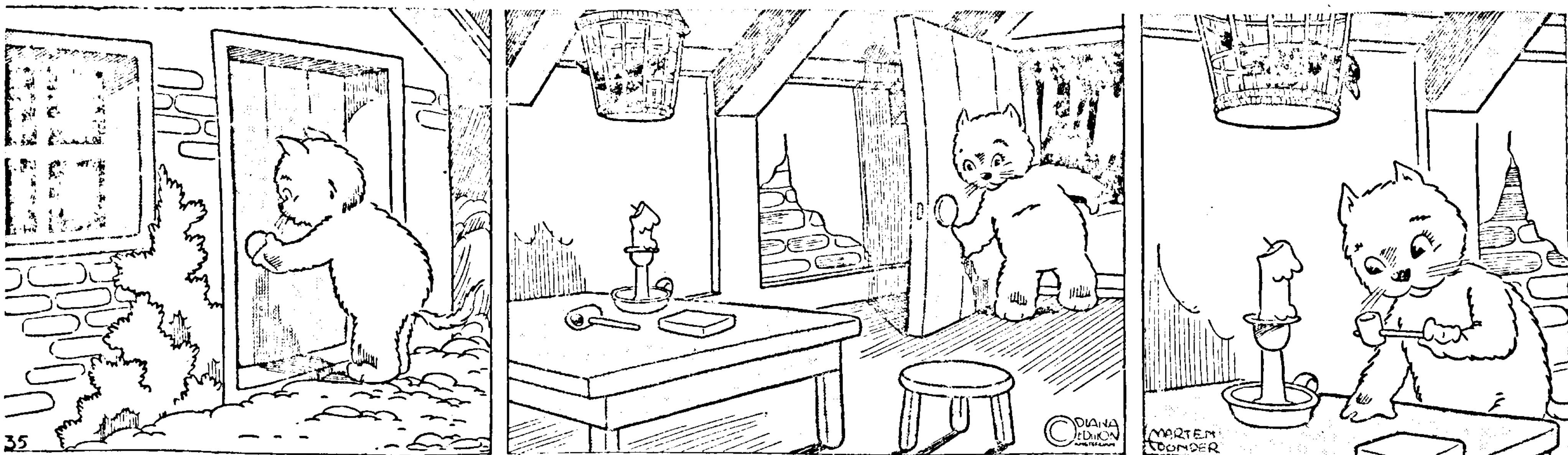
IN HET KORT.

— De 71-jarige Tom ...ood, ex-kapitein van e... ...se loodsboot, die 18 Juni ...een met een kleine zeilboot uit Hull naar Amerika vertrok, is vermoedelijk om het leven gekomen, daar men de boot zonder Eastwood op 24 Juni bij de monding van de Theems heeft aangetroffen.

worden de aan de huid in acht

648

TOM POES EN DE TOVERPIJP

Tom Poes opende het deurtje en liep naar binnen. Hij kwam in een donker, kaal kamertje, waarin alleen maar een tafel en een klein stoeltje stonden. Op die tafel stond een kandelaber met een kaars, die Pikkin 's avonds zeker gebruikte. En ook lagen daar de pijp en de doos tabak, die Pikkin bedoeld had.

— Nou, gezellig vind ik het hier niet bepaald, — dacht Tom Poes. — Het is hier een muffe boel! —

Hij liep naar de tafel toe, pakte de pijp op en bekeek die eens.

Het was een oud, doorgerookt ding, dat vies stonk en dik onder het stof zat. Tom Poes maakte hem een beetje schoon, en terwijl hij dat deed, hoorde hij ineens iemand boven zich zeggen: — Hé, wat doe jij hier? —

Tom Poes keek verschrikt omhoog, want hij had de kooi, die boven de tafel hing, nog helemaal niet gezien! Daarin zat een ekster, die haar kop tussen de tralies had doorgestoken en belangstellend naar hem keek.

BONAIRE

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid v.d. Redactie)

BONAIRE WORDT VERWAARLOOSD.

Geachte Redactie,

Mag ik U iets vragen? Waarom bestaat de rubriek „Bonairiaanse krabbels" niet meer? Jaren geleden, toen Uw blad nog geen dagblad was, kwam er iedere week een krabbel in , voor en wij op Bonaire lazen die aantekeningen, die goed geschreven waren, met veel plezier. En die krabbels waren nuttig, want ze zeiden de waarheid en men kon bemerken, dat Bonaire niet meer zo vergeten werd als vroeger gebeurde en nu weer gebeurt. Doch nu ligt de fout, geloof ik, niet op Curaçao, maar op Bonaire zelf. Het Bestuur van ons eiland is slecht.

Ten eerste zitten we met een ouderwetse politieraad, die niets te vertellen heeft, en wiens Voorzitter zich van de wensen (eisen mogen ze niet hebben) der landraden niets aantrekt. Het enige wat hier terdege behartigd wordt, is het maken van veel bepalingen en rapporten en het ontvangen van visites van Curaçao — waarna Statenleden dronken over de straat lopen.

Maar een minimum aan medewerking. Aan de wegen wordt niets meer gedaan. Gezegd wordt, dat er geen deskundige voor onze wegen gekregen kan worden. Vroeger hoorden wij niet van deskundigen. Toen deden de mensen van ons eiland het zelf. Dat was in de tijd, toen de hoofden van het eiland niet de hele dag op kantoor zaten. Ten eerste kwamen ze op tijd, zowel in de morgen als in de middag. Nu staan we uren te wachten. En als het kantoor eindelijk begint, mogen we niet naar binnen, want dan is het nog te druk. En zo verliezen we een hele morgen, als we iets willen vragen.

Vroegere bestuurders gingen ook kijken naar een weg of een molen, die in reparatie waren. Nu gebeurt dat niet meer. Nu gaat niemand kijken en daarom zie je nu twee werklieden de hele dag op hun achterdeel zitten en een beetje wachten. Er komt toch niemand kijken. Ze moeten een muurtje om een putje maken. Een metselaar, die werkelijk bezig is, doet het in een uur. Deze mensen, die betaald worden uit de geldkist van de Ontvanger, doen er precies een dag over. Elk putje een dag. Niet korter, niet langer.

Wat ons mankeert, is een Bestuur, dat belangstelling heeft voor ons eiland en voor zijn inwoners. Geen bureaucraten, daar hebben we niets aan. Geef ons desnoods iemand van Bonaire zelf, die zal het beter en goedkoper doen. Nu wordt er veel geld weggegooid. Geef ons een practisch mens. Een die werken wil.

Mag ik U nog wat vragen, meneer de redactie? Kunt U de schrijver van de „Krabbels" niet vragen, of hij weer wil gaan schrijven? En als hij niet meer wil, mag ik dan onder die naam wat schrijven? Elke week een keer. Misschien krijgen we dan weer verbetering. Het is hard nodig, want zo gaan we achteruit in plaats van vooruit.

AUXILIADORA.

Naschrift:

U vraagt, waarom er geen „Bonairiaanse krabbels" meer verschijnen, Mevrouw Auxiliadora? U bent bij ons aan het verkeerde adres. Dat moet U aan Uw Bonairiaanse medeburgers vragen. Misschien dat de tijd voor „krabbels" voorbij is. Tegenwoordig loopt immers iedereen met handschoenen?

En U vraagt, of U moogt „krabbelen"? Natuurlijk moogt U dat. Het is van te groot belang voor de goede gang van zaken in een gemeenschap, dat niet iedereen met handschoenen loopt. Als U Uw vrouwelijke natuur maar in bedwang houdt en op tijd Uw nagels knipt.

De toestand van de missie op de Bovenwinden

De gegevens voor deze schets zijn voornamelijk ontleend aan een brief van Pastoor J. F. A. Kistemaker, die in 1860 de opvolger zou worden van Mgr. Niewindt, maar die toen pastoor was op St. Eustatius. Het heeft tot 1841 moeten duren voor Mgr. Niewindt in staat was de Bovenwindse Eilanden van een vaste priester te voorzien. Het Gouvernement gaf hiervoor geen steun; Mgr. zelf zou in hun levensonderhoud en in de behoefte van de Missie aldaar voorzien. Op 25 April 1841 vergezelt hij zelf de missionarissen naar hun afgelegen standplaatsen. Het waren pastoor Kistemaker voor St. Eustatius en pastoor ten Brink voor St. Maarten; voor Saba was nog geen priester beschikbaar.

Begin 1843 was Kistemaker op bezoek op St. Barthélémy, nu een Frans, destijds nog een Dens eiland; hij was er aanwezig op 8 Februari, de dag van de verschrikkelijke aardbeving, die te Guadeloupe duizenden mensen onder de puinhopen van Pointe á Pitre begroef en op alle eilanden in de buurt een grote schade aanrichtte. Hij schrijft daarover: „Nooit zal ik die dag vergeten; dat akelige onderaardse gedruis, dat waggelen en kraken van huizen, dat omvervallen van muren, dat neerploffen van rotsen der bergen, en vooral dat gekerm van een vluchtende menigte, die haar huizen verliet en dan hier en daar neerknielde en God in doodangst luide om vergiffenis smeekte: dit alles staat mij nog zo levendig voor de geest alsof het gisteren geschied was."

St. Barthélémy telde toen 1400 Katholieken (in 1930, 2100) en was in het bezit van twee fraaie kerken, die echter al enige jaren zonder priester zijn. Kistemaker was niet veel gewend, als hij een eeuw later had geleefd, zou zijn oordeel over die twee *fraaie* kerken wel wat minder enthousiast geweest zijn. Het zijn stenen kerkjes en goed van proportie maar daar is dan ook alles mee *gezegd*. Het eilandje werd nu en dan bezocht door de Franse pastoor van Marigot, St. Martin. De Bisschop van Guadeloupe, waaronder St. Barthélémy ressorteerde en nog ressorteert, had ook toen blijkbaar geen voldoende priesters om het eilandje van een pastoor te voorzien. Dit is regelmatig zo gebleven, tot in 1918 een overeenkomst is getroffen met Mgr. Vuylsteke, Apost. Vic. van Curaçao, om de zorg voor dit eilandje en de noordelijke helft van St. Maarten op zich te nemen. Sinds die tijd werken er onze Nederlandse paters Dominikanen. Men sprak er Frans en Engels, zoals ook nu nog. Omstreeks 1839 stierven er honderden gedurende een kwaadaardige koortsepidemie, zonder enige geestelijke hulp; Marigot had toen ook nog geen priester.

In Juli 1843 bezocht pastoor Kistemaker Saba in opdracht van Mgr. Niewindt, die er zelf in 1836 op bezoek was geweest. Hij had al een vaartuig gehuurd, toen hij plotseling naar St. Kitts geroepen werd. De pastoor van St. Kitts was n.l. afwezig en intussen was de Katholieke dokter van het eiland ernstig ziek geworden. Kistemaker vertrok in het holle van de nacht met het bootje, dat hem kwam afhalen, diende hem bij het aanbreken van de dag, omstreeks middellijk na aankomst de H. Sacramenten toe en daags daarop stierf de dokter. Hij liet een vrouw en tien kinderen achter. Hij stond bekend als een van de beste geneesheren in de buurt en was een grote steun voor de pastoor in deze opkomende parochie. Twee dagen na de begrafenis begaf pastoor Kistemaker zich naar Saba in een open bootje. Alleen zij, die dit zelf meegemaakt hebben, weten wat een marteling dat is; men komt gekneusd, gerammeld, uitgehongerd en brandend van dorst, vervuild en kletsnat van overspattend zeewater op Saba aan. Heerlijk! Zijn beschrijving van dit kleine, merkwaardige eiland is heel goed; we laten die zoveel mogelijk letterlijk hier volgen:

Beschrijving Saba.

„Dat eiland is klein, maar zeer hoog. Het is niets anders dan een grote berg, die eenzaam uit de golven rijst en zijn kruin in de wolken steekt. Men vindt er twee, of als men wil drie dorpjes met een bevolking van 16 of 1800 zielen. Het laagste dorp, dat het voornaamste is, ligt niet minder dan 1200 voeten boven de oppervlakte der zee en wordt nota bene de Bodem „The Bottom" genoemd! Het pad daar naar toe, is zo steil en rotsachtig, dat geen paard noch muilezel in staat is er tegen op te komen. Iemand dus die niet goed klimmen kan, zoals veelal met bejaarde lieden en vrouwen het geval is, wordt er eenvoudig door Negers opgedragen. De inwoners noemen het pad The Ladder en inderdaad het heeft er veel van. Nooit heb ik meer gezweet, dan toen ik daar op het hete van de dag langs die ladder naar boven klauterde. Er is wel aan een andere kant van het eiland een betere pad; doch doordien aldaar de hoge zee het landen dikwijls onmogelijk maakt, wordt dezelve zelden gebruikt. Voor mij bestond er geen ander middel dan om langs de *Ladder* naar de *Bodem* te klimmen.

Men stond gereed toen ik voet aan wal zette, om terstond bij het landen mijn koffers en bagage te nemen en zo naar boven te torsen. De landingsplaats zelf was ellendig. Zelden komt men te Saba met droge voeten aan wal; een regenwolk liet juist los boven onze hoofden, toen ik uit de boot gestapt was. Nergens was een boom, veel minder een huis te vinden om te schuilen. Gelukkig hield de regen spoedig op en we klommen hijgend en zwetend de Negers met hun last op het hoofd, vooruit op het stijle en gevaarlijke pad, terwijl ik met mijn twee kleine en nog half zeezieke misdienaars hen met langzame tred volgde. Na een langdurig en zeer vermoeiend klimmen bereikten wij eindelijk de zogenaamde Bottom, God hartelijk dankend dat wij zo ver waren, want had het nog langer geduurd, mijn verveling had wellicht tot wanhoop overgeslagen. Nu was ik op de plaats mijner bestemming. Een effen en vruchtbare vallei, van alle kanten omringd door hoge groene bergtoppen, deed zich hier vrolijk voor mijn oog op; een koel windje blies verkwikkend tegen het bezwete aangezicht; en het wandelen op een effen grond onder het inademen van een zuivere balsemachtige lucht, had een toverachtige uitwerking op de afgematte longen. In een ogenblik tenminste vloeide het bloed weer onbelemmerd door alle aderen en ik voelde mij zo fris en gezond als ik ooit geweest was. Dit was ook het geval met mijn beide jongens.

Geen logement.

Een logement is op heel Saba niet te vinden. Het dorp bestaat uit 50 of 60 houten huizen, meest alle klein en zonder orde door elkander gebouwd. Ik had enige dagen tevoren de commandant van het eiland van mijn komst verwittigd en het was door zijn vriendelijk toedoen dat ik een logies gereed vond in een bekrompen, doch niet onaardig huisje, de woning van twee Protestantse juffrouwen, die goed genoeg waren hetzelve, met alles wat er in was, tot mijn dienst af te staan, zo ik haar slechts bij dag het gebruik van een van de twee kamers wilde toestaan."

De pastoor had hier niets op tegen en gedurende de negen dagen, die hij op Saba heeft doorgebracht, genoot hij er een gastvrijheid, zoals hij niet beter had kunnen verwachten. De moeilijkheid was nu nog slechts, waar hij de H. Mis zou opdragen. Het huisje was veel te klein, zelfs voor de weinige Katholieken, die Saba rijk was en een Katholiek kerkje was er niet op het eiland. Gelukkig was er een Katholieke schoolmeester, die zich nog niet lang geleden op Saba gevestigd had. Deze stond welwillend zijn schoolvertrek voor de H. Dienst af; een tafel werd tot altaar ingericht en de lessenaar van de onderwijzer leende zich uitstekend tot preekstoel. Elke morgen liep het geïmproviseerde kerkje stampvol en moesten er zelfs velen tevreden zijn met een staanplaats buiten. Lichtelijk te begrijpen; dit was een buitenkansje, een gebeurtenis van formaat; er gebeurde anders nooit iets op dit kleine eiland en men moest profiteren van alles wat er te beleven viel. Zondags zong de pastoor een hoogmis en door de week preekte hij elke avond in het Engels en bad er bij in het Engels. Enkele Protestantse dames boden zich vrijwillig aan om zo nu en dan een hymne te zingen, natuurlijk een Katholiek kerklied. Hoewel de hele dienst natuurlijk Katholiek was, lag er een typisch Methodistisch karakter over: de liederen werden staande gezongen en elk couplet werd eerst door de schoolmeester deftig voorgelezen. Alles ging echter zeer stichtend en de pastoor liet de gemeente maar rustig betijen. De prediking van de Katholieke leer wekte bij veel Sabanen niet geringe verbazing. De onzin die zij van hun ministers over het Katholicisme vernomen hadden, verschilde aanzienlijk van de Katholieke leer, zoals die door een Katholiek priester verkondigd werd. De laatste avond doopte pastoor Kistemaker twee kinderen, hield een hartelijke afscheidspreek en was verwonderd, na de preek niet minder dan elf nette dames op hem te zien wachten, om haar wens te kennen te geven van in de Katholieke Kerk te worden opgenomen. Zij verzochten hem dringend na de orkaantijd (dus na 25 September) weer terug te willen komen en dan voor wat langer tijd dan nu; catechismussen hadden zij reeds en ze waren zeer blij met enkele boekjes over de Katholieke Kerk, die de pastoor haar verschafte.

Elke godsdienst is goed.

De Methodistenpredikant was in die dagen juist op reis, doch kwam van zijn uitstapje naar St. Thomas terug op de dag, dat de pastoor meende te vertrekken. De boot stelde het vertrek echter uit tot de volgende dag en de bejaarde Dominé kwam aanstonds een bezoek afleggen bij de pastoor en deze had zelfs nog tijd om een tegenbezoek te brengen. De Dominé vertelde dat hij al veertig jaar in de West was en geboortig was van Ierland. Oorspronkelijk orthodox Methodist, was hij hoe langer hoe liberaler van opvatting geworden; elke christelijke godsdienst was volgens hem goed; vooral tegen de Katholieken had hij niets. Hij was pas nog zeer vriendelijk onthaald door de pastoor van St. Thomas en had enkele jaren geleden de gastvrijheid genoten van verschillende pastoors op Guadeloupe en zelfs van de Bisschop van Basse Terre. Hij was er voortdurend bij de Katholieken naar de kerk gegaan en het speet hem nu zeer, dat hij geen kans had gehad, om de diensten van pastoor Kistemaker bij te wonen. Hij klaagde over de verhardheid van de Sabanen en drukte de pastoor op het hart, ze maar eens flink onder handen te nemen. Daarop namen zij hartelijk afscheid van elkander.

Veel Sabanen waren zeelieden en de overigen leefden van de landbouw. Handel kende men er zo te zeggen niet; er was geen enkel pakhuis of winkel op het hele eiland.

In dit opzicht is er dus sinds honderd jaar nogal wat veranderd. Een garnizoen bestond er niet, zelfs geen schutterij en men betaalde er geen belastingen. Een dokter was er niet en de Dominé met zijn vrouw oefenen daarom dit beroep maar uit met vereende krachten, bij gebrek aan beter.

De meeste inwoners waren blank, maar ondanks dat schaamde de Sabaan zich niet, in een ruw-linnen kleding veldarbeid te verrichten, zo goed als zijn geringste slaaf.

Het eiland is vruchtbaar; men teelde er Europese groenten en men vond er veel schapen, geiten en koeien. Het klimaat is gezond en aantrekkelijk; het kan er koel zijn en de inwoners klagen soms zelfs over kou; een natuurlijk gevolg van de hoge ligging boven de zeespiegel.

Enkele honderden voeten hoger, op een uur afstand van de Bottom, ligt Windwardside, een ander Sabaans dorp. Pastoor Kistemaker kreeg ook van daar een uitnodiging om te komen prediken, maar gebrek aan logies deed hem deze onderneming uitstellen tot zijn volgend bezoek.

De parochie groeit.

Eindelijk, in de nacht van 1 Juli 1843, landde de pastoor weer op zijn eigen eiland: St. Eustatius. Daar groeide zijn parochie voortdurend met nieuwe bekeerlingen aan; hij had nu al honderdvijftig Katholieken. Eens in de week gaf hij catechismus op een plantage, waarmee hij goede resultaten bereikte. Hij hield ook Zondagschool en hield elke Woensdagavond dogmatische onderrichtingen in zijn kerkje. 's Zaterdags avonds bad hij het rozenhoedje voor, ondanks alle spot van de Methodisten op de Maria-verering. De onverdraagzaamheid van de Methodisten was op St. Eustatius zeer groot. Hun predikant ging binnens- en buitenshuis op aanstotelijke wijze te keer tegen het Katholicisme. Hij kon wel niets aanmerken op de persoon van pastoor Kistemaker, maar beweerde toch dat diens prediking in twee jaar meer kwaad had gedaan dan in vijftig jaar Evangelieverkondiging kon goed gemaakt worden! Hij schreef zelfs een lange brief aan de pastoor, om deze te bekeren tot het Methodisme, maar toen dit zonder resultaat bleef, begon hij een even dwaze als hatelijke campagne tegen de Katholieke Kerk. Elke Dinsdagavond hield hij een lezing tegen de Katholieke Kerk. Met de aardbeving van 9 Febr. 1843 was de Methodistenkerk ingestort en de Dominé mocht, zolang zij kerk nog niet hersteld was, gebruik maken van de Gereformeerde kerk, een ruim en stevig gebouw, dat in die tijd blijkbaar nog in bruikbare toestand verkeerde, maar ook toen al sinds vele jaren uit gebrek aan een Predikant gesloten was. Tegenwoordig bestaat van die kerk nog steeds de muren en de toren, beide echter zonder dak. De pastoor vond het nu alleszins redelijk, dat ook aan hem eens in de week dit kerkgebouw afgestaan werd, om de dwaze en beledigende aanvallen op onze godsdienst te kunnen weerleggen. Zijn verzoek hieromtrent werd echter afgewezen. Het was hem onmogelijk een dergelijke geloofsverdediging in praktijk te brengen in zijn eigen kerkje, dat niets anders was, dan de zaal van zijn pastorie, die nog vele kleine ruimten Katholieken alleen.

In Mei 1843 had hij dit huis gekocht voor 1200 gulden; vroeger betaalde hij steeds achttien gulden huur per maand. Hij was zeer tevreden met het huis, omdat er een groot terrein bij behoorde, geschikt voor het bouwen van een kerk en de ligging was uitstekend.

Pastoor Kistemaker schreef deze brief met bovenstaande bijzonderheden op 13 September 1843, maar moest wachten tot 30 October voor hij gelegenheid had hem via Suriname naar Nederland te verzenden. Hij vernam intussen van Curaçao, dat aldaar twee priesters, kapelaan Gerretsen van S. Rosa en Rector Roosmalen van het St. Martinus Gesticht, aan de gele koorts waren gestorven.

Op Saba heersten de pokken, op St. Thomas eveneens, op Guadeloupe en op St. Barthélémy de gele koorts; op dit laatste eiland viel als slachtoffer hiervan de Katholieke dokter Cock, wiens achterkleinkind Florise in 1930 organiste was van de kerk van Gustavia, het hoofdstadje van Barthélémy. Pastoor Kistemaker dacht dan soms aan zich zelf: geen dokter, geen familielid om hem te helpen of te troosten.

Hij bad dan het gebed van de echte missionaris, die het offer van zijn leven gebracht heeft: „Goede God, geef mij kracht om ook hierin ten allen tijde te kunnen uitroepen: Fiat voluntas tua!"

M. D. Latour O.P.

Gisterenavond overleed onze geliefde dochter en zus

Nicolina Maria Britten

De teraardebestelling zal hedenmiddag om 4.30 uur plaatsvinden vanuit het St. Elisabeths Gasthuis.

Francisco Britten
Max Britten
Zr. Marie Marca

Geen Conferentie over Nieuw Guinea?

's-Gravenhage — De Nederlandse regering heeft tot nu toe geen verzoek ontvangen van de Indonesische regering tot het houden van een speciale Unie-conferentie over Irian, noch is haar omtrent een dergelijk verzoek iets bekend, aldus werd aan Aneta van officiële zijde medegedeeld.

KEN INDONESIE BETER.

Djakarta — Het weekblad van de „Nieuwe Rotterdamse Courant" alhier schrijft, dat Indonesië in Nederland niet in het middelpunt van de belangstelling staat en dat „het schijnt, dat de kranten in Nederland, wanneer zij iets publiceren, er de voorkeur aan geven de aandacht te vestigen op de onplezierige en destructieve kanten van wat zij het Indonesische probleem noemen". „Op het ogenblik is er een nieuw aspect op de voorgrond gekomen. Wanneer de Nederlanders in Indonesië andere meningen hebben dan de Nederlandse regering, dan noemen de Nederlandse kranten dat het aanvallen in de rug van de Nederlandse regering.

Een journalist in Nederland schrijft zelfs, dat men de Nederlanders in Indonesië niet aansprakelijk moet stellen, omdat zij moe, bang en zenuwachtig zijn, en dat het enige, dat zij wensen rust is. Deze arme mensen zijn niet langer in staat een oordeel te vormen van morele waarde of van een politiek".

„Het is wel treurig", zo vervolgt het weekblad, „wanneer over en boven alle bestaande misvattingen een nieuwe aanval wordt verricht in de geest, dat men op de Nederlanders in Indonesië niet kan rekenen. Het zou deze journalist goed doen de woorden van Jan Pieterszoon Coen aan zijn directeuren in Holland indachtig te zijn: 'Ik bezweer U bij God, dat de algemene compagnie geen vijanden heeft, die haar in zulk een mate benadeelt als de ondoordachtzaamheid en onwetendheid, die onder U heersen", zo besluit het artikel.

DE VERDWENEN ONTDEKKINGSREIZIGER

Paramaribo. — Ir. H. Hermans van de Sara-kreek-goudvelden heeft toen hij van het binnenland terugkeerde, voor de Franse autoriteiten de bagage van Maufrais meegebracht. Hij zeide, dat deze door de Indianen twee weken geleden in het laatste kamp is gevonden. Uit zijn dagboek bleek, dat Maufrais twee maanden geleden het kamp verlaten had om te trachten een 35 km. verder gelegen politie-post te bereiken. Hij is daar echter niet aangekomen. Hij had onderweg veel voedingsmiddelen verloren, toen zijn bootje zonk. De Ojannas veronderstellen, dat hij het slachtoffer is geworden van de wilde Wajariekoelie-indianen.

Paramaribo. — Over Maufrais is voorlopig niet veel meer bekend door de gebrekkige verbinding met het binnenland. Hij is eind November van het vorige jaar de Surinaamse post Benzdorp gepasseerd. Hij had een longrifle bij zich, maar schreef in zijn dagboek, dat een gewoon jachtgeweer beter zou voldoen. De Ojanna's zijn nomadische Indianen, die in de grensgebieden rondzwerven; zij hebben nagenoeg geen contact met de buitenwereld.

Uit Parijs meldt Reuter, dat de familie van de 23-jarige journalist Raymond Maufrais heeft medegedeeld: „Wij hebben de moed niet opgegeven. Raymond is een man met enorme vastbeslotenheid en ijzeren moed."

Maufrais, die ondanks zijn jeugdige leeftijd een doorgewinterd explorateur is, heeft vele avontuurlijke tochten door de rimboe gemaakt en was de eerste Indiaan, die tweemaal in verboden gebied der Indianen is doorgedrongen. Hij baande zich tot tweemaal toe een weg door de „grone hel" van Matto Grosso, de uitgebreide dichte rimboe van Centraal-Brazilië, waar de Engelse kolonel Fawcet jaren geleden verdween en de Franse ontdekkingsreizigers Fuseni en Barbosa hun dood tegemoet gingen. Toen hij 19 jaar oud was, werd Maufrais benoemd tot buitenlandse waarnemer bij de Braziliaanse regeringsmissie in het gebied van Chavantes. Hij rekende er bij zijn laatste tocht op, dat hij een pad door de rimboe moest maken van gemiddeld drie kilometer per dag gedurende 150 dagen. Eenmaal in het binnenland aangekomen, wilde hij acht maanden leven met de primitieve inboorlingen, hun gebruiken bestuderen en het eerste anthropologische werk schrijven over de nederzettingen der Toemoek Hoemac stammen, waarvan vele niet bekend zijn. Hij aanvaardde de reis met een soort bijl, 25 kg. bagage en als enig gezelschap een hond.

Ooievaar - watervliegtuig

Amsterdam — Het Britse schip „Atlantis", waarop de ooievaar het zo druk gehad heeft, is vandaag in Amsterdam aangekomen. Vanochtend, toen het schip de haven binnenvoer, werden er nog drie babies geboren en bij het vertrek uit de haven van Djakarta werden er, op 11 Juni, eveneens drie geboren. Toen het schip vanochtend aanlegde, waren er 413 kinderen aan boord, waaronder 63 babies, die gedurende de reis geboren werden. Alle vaders zijn aan het luierwassen gezet.

KONINKLIJK BEZOEK AAN GELDERLAND.

Wageningen — Heden is de rondtocht van het Koninklijk Paar door Gelderland aangevangen.

ECONOMIE DOOR COORDINATIE.

's-Gravenhage — Naar wij vernemen, wordt op het ogenblik uit bezuinigingsoverwegingen een coördinatie van de voorlichtingsdiensten van de drie onderdelen der Nederlandse strijdkrachten voorbereid. Deze diensten, de Legervoorlichtingsdienst (L.V.D.), de Marinevoorlichtingsdienst (Marvo) en de luchtmacht - voorlichtingsdienst (Luvo) staan thans nog geheel op zichzelf.

Nederland geeft 1 millioen tabletten aan Surinaamse melaatsen

Amsterdam — Dokter R. D. D. O. Ph. Simons, die op uitnodiging van de landsminister van gezondheid in Suriname in het voorjaar voor de Stichting Culturele Samenwerking en het Prins Bernhardfonds een reis naar de West maakte, heeft zijn rapport over de lepra-bestrijding uitgebracht.

Hierin wordt o.a. gewag gemaakt van het nieuwe, reeds elders met succes tegen de lepra toegepaste diasone. Het Nederlandse Rode Kruis heeft zich bereid verklaard om een gift van één millioen tabletten, waardoor ruim 800 patiënten een jaar lang kunnen worden behandeld, naar Suriname te sturen. De SIMAVI overweegt een soortgelijke gift aan Indonesië en Nieuw Guinea te doen. Nederlandse fabrieken (de Amsterdamse Chininefabriek en de Unicura-fabriek te Oss) zullen de fabricage ondernemen.

KONINKLIJKE ONDERSCHEIDING.

's-Gravenhage — Bij K.B. is benoemd tot ridder in de Orde van Oranje Nassau de heer G. C. Kambel, industrieel te Paramaribo.

Positivisme in Latijns Amerika.

De vraag of de bevrijding van Latijn Amerika een vooruitgang voor dit werelddeel betekende, wordt door de historici niet zonder meer met een volmondig „ja" beantwoord. Dit vindt in de eerste plaats zijn oorzaak in het feit, dat de wijze waarop de bevrijding plaats had, afschuwelijk was: het was de weg naar de autonomie door geweld.

Doch toen de vrijheid eenmaal gewelddadig verkregen was, viel veel weg van wat tot het behoud van de cultuur bijna noodzakelijk was. Er was geen traditie meer. Geen contrôle op wat er los of vast werd gedoceerd. Men miste in die landen, hoe lelijk dit ook klinken moge, een modern aangepaste inquisitie, een instituut tot raadgeving, opdat niet groen en rijp gelijkelijk door het grote publiek zouden worden geslikt.

Humanisme inplaats van „Credo".

De philosophie van Europa vond in Latijns Amerika slaafse navolgers en uitbouwers. Zo was in die eerste eeuw van de bevrijding de philosophie van het positivisme in de mode,waarvan de Fransman Comte de grote voorman is. Het „Credo" van vroeger werd vervangen door geloof aan het „humanisme".De kennis die verzamelde, niet de kennis die verdiepte, vond bestudering. De opvoeding moest gebaseerd zijn op de zes positieve wetenschappen: wiskunde, sterrenkunde, natuurkunde, scheikunde de biologie en de wetenschap, waaraan Comte de naam gaf: sociologie. Geen dieper denken echter in logica of metaphysica.

De opkomst van het positivisme in Latijns Amerika was de dood voor alles wat nog over gebleven mocht zijn van de oude scholastiek, zoals die in de Spaanse koloniale tijd gedoceerd werd. De scholastiek bleef misschien nog hier en daar bestaan op een seminarie of in een convent, doch de wetenschappelijke wereld wilde positivisme.

Invloed op onderwijs.

Deze philosophie is daarom van zulk een groot gewicht, omdat ze door verschillende landen in de wetgeving van het onderwijs ingelast werd. Hier moet men vooral aan Mexico en Brazilië denken. In het politieke leven, zoals we dat in Latijns Amerika kennen, vinden we zowel bij de liberalen als bij de conservatieven, de invloed van de leer van het positivisme terug. Bij de liberalen in hun optimisme inzake vooruitgang; bij de conservatieven in hun neiging tot strakke regeringen als meest geëigend voor jonge staten.

In Mexico werd het positivisme verbreid door Gabino Barreda en door Augustin Arragon,, die een tijdschrift „Revista Positiva" oprichtte. Barreda wist de heoriën van het positivisme in de onderwijswetgeving van Mexico door te voeren en dat verklaart veel in de geschiedenis van dit land.

De beroemde universiteit was in 1833 al opgeheven en het werk van Barreda werd vergemakkelijkt door een zekere Dr. Mora, die de wegbereider van het positivisme in Mexico mag heten.Na 1863 verschenen de sociale en paedagogische werken van Barreda, zoals: „De la educacion Moral". In Frankrijk was hij onder de invloed van Comte gekomen en zijn denken is copywerk. Het positivisme zou de uiteindelijke „emancipatie" bren gen: de Kerk had afgedaan. Zij houde zich buiten het tijdelijke, de Staat moet opvoeden niet de Kerk. De Staat is onverschillig t.o.v. de godsdienst. De scholastieke opleiding werd hevig aangevallen en hij onwierp een nieuw opvoedingsprogramma. Het stelsel kreeg wel kracht van wet, doch alleen in de steden vond het enige uitwerking.

De positivist Andres Poey, die in Parijs zijn „Bibliotheca Positiva" publiceerde, kwam van Cuba. Poey is erg gebeten op Littre, de leerling van Comte, daar deze de leer van de meester niet zuiver zou hebben doorgegeven.

In Argentinië verspreidde vooral José Ingenieros het positivisme. Hij was een zeer vruchtbaar schrijver en is ook bekend als criminoloog. Ofschoon men hem een oppervlakkig auteur noemt, blijft het zijn verdienste weer gewezen te hebben op de noodzaak van een metaphysica: er is meer dan datgene wat door de zintuigen wordt waargenomen en dit is niet het object van de positieve wetenschappen.

Militaire philosophen.

In Brazilië waren het de militaire scholen, die het positivisme tot bloei brachten. Figuren van betekenis zijn daar Lemos, Mendez en Constant. Ook in dit land was er een tijdlang ruzie, wie de zuivere leer verkondigde: Comte of Littre. Doch in Rio de Janeiro werd zelfs het ideaal van Comte vervuld: een godsdienst van de humanisten, een „Iglesia Positiva Brasileña".

De positivisten Luis en Tobias Barreto bouwen de leer verder uit. Volgens Luis is de metaphysica niets dan een verkapte theologie, een simplificeren van het moeilijke, een soort poëzie. Het positivisme droeg in Brazilië bij tot de val van het keizerrijk en ook hier voerde men de leer in de wetgeving door. Ofschoon hij oorspronkelijk een volgeling van Cousin was, werd hij later positivist. Reeds onder de leerlingen van Barreto ontstond er in Brazilië een reactie tegen het positivisme. Tegenstanders en felle bestrijders waren Sylvio Romero en Farias Brito. De laatste wist met het bestaan geen raad meer. Hij werd een sombere pessimist voor wie slechts de dood een oplossing kon bieden. Door de kennis moet men de natuur trachten te verklaren en hij zockt steun bij de Duitse philosophen. Een leerling van deze Brito kwam terug tot het katholicisme, wat ook het geval was met Littre, de leerling van Comte.

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Het vergaren van kennis zonder de oplossing te zoeken in de oorzaken, voldeed echter op den duur niet. Men begon te „denken", ondanks het feit, dat men zich voorgenomen had niet te denken. De bekende Varona van Cuba is ook sterk beinvloed door Comte.

De opleving van de scholastiek is voor Latijns Amerika te laat gekomen. Mochten de philosophen de geschriften van de scholastiek al eens ontdekken in oude bibliotheken, zij stonden te ver af van hun doelstellingen en hun vooringenomenheid. Ze brachten hen niet tot „verdere studie".

In Colombia kwam het positivisme van Bentham reeds op in de tijd van Santander en Bolivar, doch dit latere positivisme was een ramp en wel om twee redenen. Ten eerste vervlakte de wijsbegeerte tot een verzamelen van positieve kennis en ten tweede werd de Openbaring aan de kan gezet.

In de geschiedenis van de Philosophie van b.v. Prof. Sassen, zal men niets vinden over het positivisme in Latijns Amerika en toch doet het kennen van de geestesstromingen in deze landen de feiten beter verstaan. Het maakt de loop der geschiedenis in Latijns Amerika begrijpelijker, want de ideeën beheersen de wereld.

AGENDA

WEST-END: „Banlits of El Dorado" 19 en 21 uur.

CINELANDIA: „Mississippi rhythm" 19 en 21 uur.

ROXY: Gran Revista Musical 20.30 uur.

CULTUURCENTRUM: Bijeenkomst van de Handel. 20.00 uur.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: Zuster De Lannoy, Weg naar Welgelegen 6, tel. 3709.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: Botica Wilhelmina, Hendrikplein 7, tel. 2380 en Botica del Pueblo, Bredestraat 82 (O), tel. 3718.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: J. R. v. Geffen, tel. 1189 (dag en nacht).

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN: Telegraafkantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dag en nacht geopend.

Telegraafkantoor Handelskade 15: dagelijks van 07.00 — 24.00.

Telegraafkantoor Curaçao — Hato: dagelijks van 07.00 — 19.00

CHOBOLOBO: dining and dancing, 17.00 uur.

CUROM.

Dinsdag: 17.30 Kinderuitzending; 17.50 „Wat de handel U biedt"; 18.50 Nieuws; 19.00 Dinermuziek; 19.35 Kitty de Haan; 20.00 Actuele causerie; 20.05 Lex Vervuurt en zijn 5 Zapacara's; 20.30 Culturele causerie; 20.45 Concert door het Omroeporkest; 21.30 Gramofoonplaten; 21.55 Nieuws en sluiting.

P.C.J.

Dinsdag: 19.00 Nieuws; 19.20 Verenigde Naties; 19.30 „Een half uur in 3/4 maat"; 20.00 Nieuws; 20.05 Causerie door de heer M. P. Gorsira, vertegenwoordiger van de Ned. Antillen; 20.20 Mijlpaal 1950; 20.50 Persoverzicht; 20.59 Gram. muz.; 21.10 Gram. muz.; 21.18 Avondwijding; 21.21 Nieuws en sluiting.

AVROS (19 meter).

Dinsdag: 16.00 Reclame-uitzending; 16.30 Voor de jarigen; 17.15 Naar bed; 17.25 Omroep-advertenties; 18.00 R.A.O. uitzending; 18.40 Nieuws; 19.01 Harmonica Swingband; 19.30 Sociaal Instituut; 20.00 Advertenties; 20.30 Walsen; 21.00 Dansmuziek; 21.25 Nieuws en sluiting.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN:
C.P.I.M.

Telegram Afdeling: 23 — 7.30 uur J. Kokshoorn, tel. 2038.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Bernhardlaan 4, tel. 2330.

Materialen Afdeling: W. Batelaan, Negropont 110, tel. 2275.

C.S.M.

Rederij: J. Hemmes, tel. 2701.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur kantoor tel. 2458—2551; 23 — 8 uur A. Bloemink, tel. 2288.

Dok Afdeling: A. v.d. Heydt, tel. 2037.

Bioscoop: Dinsdag: „The lady takes a sailor". Toegang boven 16 jaar.

AGENDA

APOTHEKEN: De Zondag- en avonddiensten worden deze week waargenomen te ORANJESTAD door Botica Aruba, Steenweg, tel. 1080 en te SAN NICOLAS door Botica San Lucas, B. v.d. Veen Zeppenfeldtstraat, tel. 5119

Ons feuilleton

Mysterie B-29

„Helemaal niet onbescheiden," antwoordde Jerry kortaf, „maar ik prefereer de tegenwoordigheid van wie ook, boven de jouwe."

„Het schijnt zo," zuchtte de inspecteur spijtig.

„Maar het was toch de Squid, met wien je daarnet reed? Nietwaar? Ik geloof het tenminste."

„Jij bent in staat, alles te geloven," gromde de boef.

Elveden keek ongeduldig vooruit. De twee taxi's waren nog steeds even ver van elkander verwijderd.

„Iets sneller."

De chauffeur gaf meer gas. Bijna tegelijkertijd werden zij opgehouden door de verkeersregeling. Een blauwe balk belette hen verder te gaan. Elveden keek uit het raampje en knarste op zijn tanden. Hij haalde zijn insigne nogmaals te voorschijn en ze gingen weer vooruit.

Dit waren toch weer twee minuten verloren.

„Hou je niet van diamanten, Jerry?" vroeg Elveden eindelijk.

„Helemaal niet," grijnsde de boef.

„Waar was je op de nacht, toen sir Marcus het ongeluk had van zijn tiara beroofd te worden? Het is dwaas van me, maar of ik wil of niet, ik moet jou met die avond in verband brengen."

„Ik lunchte toen met Baldwin," lachte de boef.

„Heus? Zo, ik had niet gedacht.."

„O, nee?" vroeg de boef met grimmige voldoening.

Elveden, die weer vooruit keek, kon geen antwoord vinden.

Op dit ogenblik minderde de taxi plotseling voort en bleef stilstaan voor King's Cross Station.

„Vlug," riep Elveden uit, vooroverleunend en nauwlettend toeziend.

Zijn eigen taxi vermeerderde haar snelheid en de afstand verminderde zichtbaar. Toen zij ze ingehaald hadden, kwam er een verbijsterde uitdrukking over het gelaat van de inspecteur. Er was niemand uit de taxi gestapt, behalve de chauffeur en die stond tegen het portier aan, kalmpjes te roken

Elveden sprong uit zijn taxi en trok de boef met zich mee.

Hij liep op de andere taxi toe, en maakte de deur daarvan open.

De taxi was leeg.

„Waar is je vrachtje?" vroeg Elveden zich snel omkerend en de chauffeur aanziend.

De chauffeur nam zijn pet af en krabde zich achter het oor.

„Ik.. eh.. bent u misschien een mijnheer Elveden?" vroeg hij bedeesd.

De inspecteur schrok: „Ik ben inspecteur Elveden."

De kleine man floot en keek de andere belangstellend aan.

„Inspecteur, zegt u. Dat maakt me de zaak duidelijk. Mijn vrachtje stapte uit bij de verkeersruising op de hoek van de Sidmouth Street. Hij bel mij naar Kings' Cross te rijden en daar op hem te wachten. Is er iets niet in de haak met hem, mijnheer?"

„Hmmm," antwoordde Elveden en lachte flauwtjes, „maar ik geloof, dat je mijn naam daarniet noemde?"

De ander trappelde een beetje verlegen met zijn voeten en bloosde.

„Ja ziet u mijnheer," zei hij verward, „mijn vrachtje zei tegen mij, dat, als iemand mij iets zou vragen — en hij scheen te denken, dat dat gebeuren zou — dat ik dan vragen moest of dat misschien Elveden was en as zo zeiden, dat dit zo was.."

Hij hield even op en was nog minder op zijn gemak.

„Ga door," beval de inspecteur.

„Wel, dan moest ik zeggen: „Vanavond niet, mijnheer Elveden". Dat is toch soms geen belediging mijnheer?"

Hij keek de inspecteur angstig aan.

Elveden beet zich op de lippen en fronste het voorhoofd.

„Nee, dat niet," antwoordde hij. „Heb je hem in zijn gezicht kunnen zien?"

„Nee, mijnheer, hij had een zwarte doek om zijn gezicht, en ik kon niets anders zien dan de ogen."

„Heb je niets anders opgemerkt. Een of andere kleinigheid."

De man krabde zich nogeens achter het oor en scheen na te denken.

„Middelmatige lengte, mijnheer," antwoordde hij, „helemaal in het zwart, zwarte handschoenen en hij hield ook nog een bruin papieren pakje in zijn hand."

„Beschrijf het eens?"

Wanneer Jerry erbij was geweest, zou hij zeker vermoed hebben, dat dit een pakje was, met het hoofd van de Squid erin.

Maar hij was er niet bij, iets wat Elveden twee minuten later ook opmerkte.

Terwijl hij de chauffeur ondervroeg, had de inspecteur Jerry zolang losgelaten en Jerry was bij de hand genoeg geweest, om van die gelegenheid gebruik te maken. Veel gaf de inspecteur er eigenlijk niet om. Hij kon toch steeds de hand op Jerry leggen, wanneer hij maar wilde. Maar over het feit, dat hij de man had laten ontsnappen, die naar zijn vaste overtuiging, de Squid was, daarover was hij nog niet zo gauw heen.

Twee dagen lang had hij Jerry nu met de grootste omzichtigheid gevolgd, in de hoop, dat die hem op het spoor van de Squid zou brengen. En nu hij zover gekomen was, moest hij zijn mannetje op een dergelijke manier verliezen..

„Nou, dan is het goed,' knikte hij tegen de chauffeur.

En met zijn handen in zijn zakken, ging hij de weg terug, die hij gekomen was.

Achter hem, nam de taxichauffeur zijn plaats tegen het portier weer in.

Hij stak een sigaret op en lachte de zich verwijderende gestalte van de Scotland Yardman ironisch achterna.

„Bewaar me, de baas is toch een handige bliksem," zei hij tegen de hemel. „Vanavond niet, mijnheer Elveden! Nee, bepaald niet. Noch op een andere avond, denk ik!"

Hij grinnikte en scheen zich bijzonder te amuseren.

FREDDIE IS NIET HULPVAARDIG

„Frederick Herbert Leicester, die, in verband met de diefstal der Loseley-tiara, gearresteerd was, werd deze ochtend vrijgelaten. Sir Marcus Loseley wenste geen aanklacht tegen hem in te dienen, bovendien deelde hij mede, dat de gestolen tiara slechts namaak was, van het echte erfstuk, dat zich in Thyme's Bank bevindt. Het valt vrijwel voor zeker aan te nemen, dat de diefstal wederom het werk van de beruchte Squid geweest is, op wie diamanten een wel zeer bijzondere aantrekkingskracht schijnen uit te oefenen."

De hertog van Framlingham legde de krant neer en keek op toen iemand hem op de schouder tikte.

Wordt vervolgd.